

๘

ด้วย...หวังไยชาติ

๘. ด้วย...หวังโยชาติ

๒๗. หลวงตาไม่หวังตนเองยิ่งกว่าชาติ

หน้า ๓๕๕

- ด้วยเมตตาธรรม...
โปรดไปรษณชาวไทย
- ฝึกสังฆารเพื่อชาติ
- รวมหัวใจชาวไทย
เป็นหนึ่งในเดียวเพื่อชาติ
- คุณค่าของน้ำใจ
- น้ำใจคนจนเพื่อชาติ
- ผู้ใหญ่ต้องเป็นผู้นำแห่งงานเสียสละ
เพื่อชาติ
- พระภิกษุสามเณรควรช่วยชาติ

๒๘. หลักทรัพย์ หลักใจ

หน้า ๓๖๕

- ไม่อिम ไม่เลิกรา
- รักชาติไทย ส่งเสริมสินค้าไทย
- ทรงมรดกธรรม
- เสียสละเพื่อชาตินี้...
เป็นคติแบบอย่างอันดีงาม
แก่เด็กกุลบุตรสุดท้ายภายหลัง
- “วัตถุ” เป็นพื้นฐาน
“ธรรม” ออกกระจาย

๒๓

หลงตาไม่หวังตนเอง ยิ่งกว่าชาติ

ด้วยเมตตาธรรม...

โปรดปรายชาวไทย

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา
หลงตาเมตตาให้ความช่วยเหลือด้วย
ประการต่างๆ มากมายหลายด้านหลาย
ทาง ด้วยการสงเคราะห์แบบเจียม แบบไม่
ยอมให้ปรากฏเป็นข่าวทางหนังสือพิมพ์
วิทยุ โทรทัศน์ เป็นพื้นฐานเช่นนี้ตลอดมา
ชนิดไม่สามารถจะบรรยายได้หมดสิ้น

เพราะในอดีตระยะที่ท่านยังแข็งแรง
จะไปไหนมาไหนคนเดียวได้ ท่านก็ให้
ความเมตตาช่วยเหลือในลักษณะนี้มาโดย
ตลอดเช่นกันและไม่เคยสนใจจะประกาศ

ให้โลกรู้ เพราะท่านมุ่งสงเคราะห์จริงๆ
ตามเหตุผลอันควร ดังท่านเคยกล่าวไว้
“...เราก็ไม่เคยคิดนี่นะว่าจะได้
มาช่วยโลกอย่างนี้ นี่มันก็เป็นมาเอง เราก็
ทำตามนิสัยของเราอยู่อย่างงั้น อยู่ใต้ดิน
ใครจะมาออกข่าวออกคราวอะไร หนังสือ
ผอกสื่อพิมพ์อะไร เราไม่ให้มาทำนะ เรา
ปิดออกทันทีนะ

เพราะฉะนั้น เราทำอะไรจึงไม่มี
ข่าวมีคราวอะไรทั้งนั้น เราปิดทันทีเลย
ไม่ให้มายุ่งว่างั้นเลย เราทำตามอัธยาศัย
ของเรา... อย่างสมมุติพวกหนังสือพิมพ์จะ
เอามาออก ก็เราเอามาทำนี่มันของลูกศิษย์
ลูกหามาทำต่างหาก เรามาทำแทนเขาขึ้นมา

เครื่องจุดปัจจัยไทยทานเป็นของเขาทั้งนั้น
นี่

ถ้าหากว่าจะออกหนังสือพิมพ์ ก็ต้อง
เอาออกมาหมดซี เรายังจะให้ออก ถ้าออก
ไม่หมดอย่าเอามาออกนะ มาออกแต่เรา
คนเดียว ใช้ไม่ได้นะ เราว่ากันนะ เขาก็ไม่
กล้านะซี เพราะพูดอย่างเด็ดชะด้วยนะ
บอกห้ามไม่ให้มายุ่ง ว่ากันเลย... ไม่ให้ลง

ทำแบบใต้ดินๆ ตลอดมา สร้างโรง
รำโรงเรียน โรงพยาบาล สถานสงเคราะห์
ที่ไหนก็ตาม เราไม่ให้มายุ่ง เราทำของเรา
เอง มันก็อยู่ใต้ดินๆ ไม่มีใครทราบละ ภายนอก
ไม่คอยทราบ นอกจากคนใกล้วัดนี้
เขาทราบกัน..."

กระทั่งปี พ.ศ.๒๕๔๐ ชาติไทยของเรา
ประสบกับปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจ
และความสับสนทางสังคม เฉพาะอย่างยิ่ง
ทางด้านจิตใจ ผลลัพท์ที่พึงที่ระลึกอัน

ประเสริฐ ลืมเรื่องศีลเรื่องธรรม เรื่องบุญ
เรื่องบาป เรื่องทานศีลภาวนาไปเสีย มัวมุ่ง
สนใจแต่เพียงวัตถุสิ่งของ เงินทอง ยศถา
บรรดาศักดิ์ บริษัทบริวาร

แม้ในยามปกติ ท่านยังมีเมตตา
ช่วยเหลือสงเคราะห์ชาวไทยอย่างใส่ใจ
และจริงจังเป็นพื้นฐานตลอดมาดังได้
กล่าวข้างต้นแล้วนั้น บัดนี้ปัญหาขยายวง
กว้างขึ้นจนกลายเป็นความทุกข์โดยรวม
ของคนทั้งชาติ และด้วยความเมตตา
สงสารอย่างบริสุทธิ์ใจต่อพี่น้องชาวไทย
ท่านจึงปรารถนาขึ้นด้วยความห่วงใยว่า

"...จำเป็นต้องอาศัยความสามัคคี
ของพี่น้องไทยทุกคน ให้ต่างเสียสละช่วย
กันอย่างจริงจัง..."

เมื่อคำปรารภดังกล่าวกระจาย
ออกสู่สังคมกว้างขวางขึ้น ผู้เคารพศรัทธา
ท่านและผู้มีความรักชาติเป็นพื้นฐานเดิม
ในใจอยู่แล้ว ต่างออกมาแสดงน้ำใจสละ
เงินทองช่วยกัน เมื่อคณะบุคคลต่างๆ ทั้ง
ในและต่างประเทศรับรู้มากขึ้นๆ น้ำใจแห่ง
ความรักชาติจึงเริ่มทยอยหลั่งไหลมาช่วย
มากขึ้นๆ ตามกัน

ฝันสังฆารเพื่อชาติ

จนถึงปัจจุบันนี้ หน่วยงานและ
จังหวัดต่างๆ หลายจังหวัดประกอบด้วย
ภาครัฐและเอกชน บรรพชิตและฆราวาส
ได้แสดงความรักชาติด้วยการขออาราธนา
นิมนต์ท่านไปแสดงธรรม เพื่อร่วมบริจาค

พระภิกษุสามเณรกำลังช่วยกัน
ประคบยาสมุนไพรเพื่อคลายเส้น
เอ็นและกล้ามเนื้อที่อักเสบจากการ
นั่งเป็นเวลานาน เพื่อรับแขกคณะ
ต่างๆ ที่ว่าทุกสารทิศที่มุ่งมาแสดง
น้ำใจช่วยชาติ

ช่วยชาติให้กับท่าน

ด้วยความเมตตาสงสารของท่าน ต่อพี่น้องชาวไทยเป็นล้านพัน แม้จะชราภาพหรือเหน็ดเหนื่อยเพียงใด ท่านก็อุตสาหะฝ่าฟันสังขารไปแสดงธรรมเทศนาได้ท่ามกลางความหวังใยของลูกศิษย์พระเถระฆราวาสเกี่ยวกับสุขภาพของท่าน แต่ไม่มีใครสามารถตัดทานความเมตตาของท่านได้ ในเรื่องนี้ท่านเคยกล่าวความในใจให้ลูกศิษย์ฟังว่า

“...อย่างที่ได้มานำชาติบ้านเมืองนี้ เราก็ไม่เคยคาดเคยคิด มันก็เป็นของมันมาอย่างนี้ จะทำไง ไ้ มันสะดุ้งจิตมากนะ เป็นห่วงเป็นใยชาติไทยของเรา ทั้งร่างกายของเราก็อายุมากขึ้น เหมือนกับว่า ถ้าเราตายไปนี้ เหมือนกับว่าเราจะมองหลังๆ ด้วยความเป็นห่วงนะ โอ้ ทำไง ? สุขภาพของเราก็คงจะเป็นไปไม่ได้แล้ว เป็นไปไม่ได้แล้ว แล้วบ้านเมืองก็ยิ่งเป็นไปอย่างนี้ทำยังไงนะ ?

อู๊ๆ หมอ...ก็มาช่วยนี่นา เชิดขึ้นอย่างถ้าเป็นเครื่องบินก็ มัน ๘๐ เปอร์เซนต์

แล้ว หัวมันดึงลงสนามถึง ๘๐ เปอร์เซนต์แล้ว แล้วอู๊ๆ ก็เชิดหัวขึ้นทันที ตั้งลำได้ก็ชัดเลย ไม่ต้องยกครุแล้วเอาเลย จึงได้นำมาตลอดทุกวันนี้... เราทำเพื่อช่วยโลกจริงๆ...”

ท่านกล่าวเช่นนี้ด้วยเหตุว่า เนื่องด้วยในระยะนั้นท่านกำลังป่วยอย่างหนักด้วยโรคท้องอืด ถึงขนาดที่ว่าเตรียมการสร้างเมรุเป็นรอยมือของท่านไว้เรียบร้อยแล้วตั้งปรากฏอยู่ที่หน้าวัดป่าบ้านตาด นั่นเอง

อาการของโรคคล้ายกับท้องเสีย คือมีการถ่ายท้องถึงวันละ ๗-๙ ครั้งต่อวัน และเป็นเช่นนี้ตลอดมาทุกวันๆ เป็นเวลาถึง ๘ เดือนเต็มแล้วก็ยังไม่ปรากฏว่าอาการจะดีขึ้นแต่อย่างใด มีแต่หมดกำลังลงๆ และทรุดลงทุกวันๆ จนท่านตกลงปลงใจว่าธาตุขันธ์ร่างกายนี้ คงมีชีวิตอยู่ได้ไม่กี่วันเข้าพรรษาปี ๒๕๔๑ นี้อย่างแน่นอน

เมื่ออาการของท่านทรุดหนักลงเช่นนั้น จึงมีผู้กราบขอความเมตตาจากท่านเพื่ออนุญาตให้ตรวจรักษาโดยคณะ

แพทย์ของโรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่น คณะแพทย์ได้ตรวจพบก้อนผิดปกติบริเวณลำไส้ใหญ่ส่วนปลาย อย่างไรก็ตามไม่อนุญาตให้คณะแพทย์ทำการตรวจวินิจฉัยรักษาต่อแต่ประการใด

บุญของชาติไทยปรากฏแสงแวววาวขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อท่านเริ่มฉันยาสมุนไพรและใช้ธรรมโอสถ แล้วปรากฏชัดทันทีว่าอาการต่างๆ เริ่มดีขึ้น และจากนั้นก็ค่อยฟื้นตัวขึ้น ค่อยฟื้นขึ้นๆ มีกำลังวังชามากขึ้นๆ เพราะเมื่อฉันอาหารแล้วไม่สูญเสียตกหล่นออกไปหมดเหมือนเมื่อครั้งที่ป่วยด้วยโรคท้องอยู่ทุกขณะคืนวัน

เมื่อสุขภาพของท่านดีขึ้นๆ ดังกล่าว ประกอบกับระยะนั้นท่านทราบเกี่ยวกับเรื่องความทุกข์ร้อนของชาติมาก่อนแล้ว ท่านจึงประกาศถึงความมุ่งมั่นที่จะช่วยชาติอย่างจริงจังขึ้นแก่บรรดาลูกศิษย์ลูกหา

และประกาศอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๑ โดยสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ทรงเป็นประธาน ทั้งนี้เพื่อให้พี่น้องชาวไทยรับทราบกันโดยทั่วถึงจะได้ต่างแสดงน้ำจิตน้ำใจช่วยกันมากบ้างน้อยบ้างตามกำลัง ทั้งนี้เพราะเรื่องของชาติเป็นเรื่องใหญ่ มีความจำเป็นต้องได้ช่วยกันทุกคนครั้งแล้วครั้งเล่า

สิ่งนี้ไม่ใช่วิสัยของคนๆ เดียว หากเป็นวิสัยที่ท่านทำได้ด้วยตนเองเพียงคนเดียวท่านจะไม่ยอมรบกวนผู้หนึ่งผู้ใดเลย

“...นี่ถ้าหากว่าเรามีนะ เราจะไม่กวนชาวบ้านชาวเมืองเลย แต่ของเราคนเดียวพอแล้ว ตูมเดียวทั่วประเทศไทย ชั่วโมงเดียวหมด...เรียบบูธหมดเลย...”

ด้วยความเมตตาและเสียสละอันยิ่งใหญ่ในใจของท่านนี้ ทำให้ท่านถึงกับได้เคยกล่าวว่

“...เราช่วยโลกอย่างนี้เราช่วยด้วยความเมตตาจริงๆ ไม่ได้ช่วยเล่นๆ...นี่ถ้าหากว่าเรามีนะ เราจะไม่กวนชาวบ้านชาวเมืองเลย แต่ของเราคนเดียวพอแล้ว ตูมเดียวทั่วประเทศไทย ชั่วโมงเดียวหมดเรียบบูธหมดเลย แต่เราไม่มีนั่นซี จึงได้เรียกร้องให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ช่วยกันเพื่อยก ถ้าเรามีแล้ว โอ้ย ไม่น่า เราจะไม่ถามใครให้ลำบากเสียเวล่ำเวลา ยกตูมเดียวเลยท่วมบูธเลยเทียว ความจนลงทะเลหลวงมองตามหลังไม่ทันเลย มันจมไปเลย

แต่นี้เพราะไม่มีนั่นเอง จึงได้ขอร้องจากพี่น้องทั้งหลายให้ช่วยกัน อันนี้ไม่ใช่กำลังของคนคนเดียวจะยกได้ มันกำลังของทุกคนที่จะยกชาติของตนขึ้นถึงถูกถึงต้องได้พยายามอย่างนี้ เมื่อมันหนักมากก็พักไปเป็นระยะๆ เพราะเวลานี้แก่มากแล้ว เดินไปก็โซซัดโซเซแล้ว กำลังวังชาไม่มี แต่จิตใจนั้นแข็งแรงแตลอดเวลาไม่ถ่วงไปไม่ได้นะ นี่เราไปด้วยอำนาจกำลังใจ กำลังความเมตตาต่างหาก ที่เรา

ตะเกียกตะกายอยู่ทุกวันนี้ ใจเป็นสำคัญ
มากนะ...”

รวมหัวใจชาวไทย เป็นหนึ่งในเดียวเพื่อชาติ

“...ขอให้พี่น้องทั้งหลายผู้รักชาติ
จงรวมหัวใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อ
เกิดทุนชาติไทยของเราด้วยการบริจาคอุด
หนุนชาติไทยของเราให้กระตือรือร้นโดยลำ
ดับ เราจะมีความร่มเย็นเป็นสุขทั่วหน้ากัน
แล้วงานที่หลวงตาเป็นผู้นำนี้ ไม่มีก็จะมี
เหล่า ไม่มีคู่แข่ง ไม่มีกรรมมีเวรต่อผู้ใด ไม่
ได้นำด้วยมีโลกเข้ามาแฝงเลย เป็นธรรม
จึงไม่มีกรรมคู่เวร ไม่มีคู่แข่ง ไม่มีข้าศึก
ศัตรู ไม่มีก๊กนั้นก๊กนี้มีแต่ความสามัคคีเป็น
น้ำหนึ่งใจเดียวกันล้วนๆ ที่พร้อมเพรียงกัน
บริจาคเพื่อชาติไทยของเรา...”

...น้ำใจเป็นของสำคัญ อันนี้แหละ
ที่จะหนุนเมืองไทยของเราให้ส่งงามขึ้นไป
โดยลำดับ ก็คือความรักชาติความสามัคคี
ซึ่งกันและกัน และด้วยความต่างคนต่าง
เสียสละช่วยกัน ใครอยู่บ้านนอกในเมืองที่
ไหน ก็คือคนไทยร้อยเปอร์เซ็นต์เช่นเดียว

กัน มีสิทธิที่จะหนุนเมืองไทยเราได้ทุกๆ คน
เราจงพากันหนุนเมืองไทยของเราขึ้นให้ได้
สมบัติที่จะมาหนุนเมืองไทยนั้นตั้งไว้ตาม
โครงการ ก็มีทองคำ ดอลลาร์ เงินสด...

...โดยปกติแล้วเราไม่เคยเกี่ยว
ข้องกับเงินกับทองแต่ไหนแต่ไรมา แต่มา
คราวนี้ได้เป็นเจ้าของก็เจ้าการ เจ้าอำนาจเกี่ยว
กับการเงินการทอง การเก็บการรักษาเสีย
แล้ว เพราะเรารักษาความแคล้วคลาด
ปลอดภัยในสมบัติเหล่านี้ไม่ให้รั่วไหลแตก
ซิมไปสถานที่ใด นอกจากจะให้เข้าสู่จุดมุ่ง
หมายคือความปลอดภัยเท่านั้น จึงต้องได้
เข้มงวดกวดขัน...”

คำกล่าวข้างต้นของหลวงตา แสดง
ถึงความสามัคคีกันเสียสละเพื่อส่วนรวม
ของพี่น้องชาวไทย ต่างร่วมพึงธรรมและ
พร้อมเพรียงกันในกิจกรรมอันเป็นมงคล
จึงเหมือนกับเป็นการประกาศก้องถึงพื้น
ฐานเดิมของชาวไทยเรา ที่มีน้ำจิตน้ำใจ
เจดีย์เพื่อแผ่ มีความเสียสละเป็นพื้นฐาน
อยู่ภายในจิตใจมาแต่ตั้งแต่เดิมรุ่นพ่อแม่ปู่
ย่าตายายนานมาแล้ว

เมื่อถึงคราวยากของชาติบ้านเมือง มีความจำเป็นต้องรวมหัวใจเข้าด้วยกัน และแม้ว่าทุกภาคภาษาทุกท้องถิ่น ซึ่งไม่รู้จักกันมาก่อนเลยก็ตาม แต่เมื่อมีความจำเป็นต้องเกิดขึ้นก็สามารถรวมธรรมสามัคคีกันได้อย่างรวดเร็ว แบบไม่มีพิธี มานะไม่ถือสีถือสาไม่แบ่งกลุ่มก๊กเหล่า อย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนเลย

คุณค่าของน้ำใจ

หลวงตาท่านเคยพูดถึงสาเหตุที่คนไทยเรามีความกลมเกลียวเข้ากันได้ง่าย ก็เพราะด้วยคนไทยมีหลักธรรมเป็นพื้นฐานฝังลึกอยู่ในใจนั่นเอง เมื่อน้ำใจต่อกันแล้ว จะเข้ากันได้อย่างสนิทใจ ท่านเคยกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า

“...โลกเราอยู่ด้วยกันได้ด้วยอำนาจแห่งการเสียสละ คือการให้ทานต่อกัน ความช่วยเหลือกัน มีแต่การเสียสละทั้งนั้น โลกถ้าไม่มีการช่วยเหลือ ไม่มีการให้ทาน เหลือเผื่อแผ่กันแล้ว ไม่มีความหมาย โลกมีความหมายมากน้อย อยู่ที่การเฉลี่ยเผื่อแผ่ มีน้ำใจต่อกัน ความมีน้ำใจต่อกันนี้สำคัญมาก ผู้มีน้ำใจต่อกัน เฉลี่ยเผื่อแผ่กัน ความเสียสละก็ย่อมมีได้

ถ้าไม่มีน้ำใจ ไม่มีแก่ใจแล้ว อะไรๆ ก็หลุดมือออกไปไม่ได้ ที่นี้อยู่กันเป็นร้อยเป็นพันก็ไม่มีความหมาย คนหนึ่งจะตายดินอยู่นี้ก็ไม่มีใครดูแลกัน นี่แหละความไม่มีแก่ใจ เพราะฉะนั้นจึงว่า มีมากเท่าไรก็

ตาม ถ้าไม่มีความเสียสละ ไม่มีแก่ใจแล้ว ไม่มีความหมายทั้งนั้นแหละมนุษย์เราอยู่ร่วมกัน จะอยู่ใกล้อยู่ไกลไม่สำคัญ สำคัญที่น้ำใจที่มีต่อกัน อันนี้สำคัญมาก

ชาติชั้นวรรณะมันตั้งไปตามลักษณะเฉยๆ มันก็คนนั้นแหละ แต่โดยหลักธรรมแท้คือคน เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ด้วยกัน ไม่ได้เกิดมาจากท้องเทวดาที่ไหน มาเกิดเป็นคนแล้วก็ว่าชาตินั้น ชั้นนั้น วรรณะนี้ไป ว่ากันไปเฉยๆ ดีไม่ดี เอาสิ่งเหล่านี้มากระทบกระทั่งกัน ไม่ใช่ของดี ความไม่ถือกัน มีน้ำใจ อันนี้สำคัญมาก ไกลไกลไปไหนไม่อดอยากไม่ตายคนเรา มีความเสียสละต่อกัน มีน้ำใจต่อกัน คนเรายอมสันทกันได้อย่างง่ายตายไม่จำเป็นจะต้องเกิดมาในพ่อแม่เดียวกัน แม่แต่พ่อแม่เดียวกัน ยังทะเลาะกันได้ เอาถือเป็นความสนิทติดจมจริงๆ ไม่ได้

มันสำคัญอยู่ที่น้ำใจ ถ้ามีน้ำใจแล้ว คนเรายอมเข้ากันได้สนิท ต่างคนต่างเสียสละกันอย่างนี้แหละดี มนุษย์เราจะได้มีคุณค่า มีความชุ่มเย็นเป็นสุข... มนุษย์นี้เท่านั้นที่มีน้ำใจต่อกันได้มากกว่าสัตว์อื่นๆ เพราะมนุษย์นี้รู้ดีรู้ชั่ว ฐุญฐุบาป...”

น้ำใจคนจนเพื่อชาติ

ชาวสวนกลุ่มหนึ่งเป็นคนจนไม่มีเงินมีทองบริจาค แต่มีใจอยากช่วยชาติด้วย จึงอุทิศสำหรับรวบรวมกันขายมะเขือเทศ ตั้งใจว่าได้เท่าไรก็จะร่วมกันบริจาค

“...เขาเป็นคนทุกข์คนจน...
วิ่งเต้นขวนขวาย
หามาฝากน้อย
เขายังอุตสาหะมาหนุน
ชาติของตัวเอง...”

ช่วยชาติกับท่านด้วย น้ำใจแห่งการช่วย
ชาติครั้งนี้จึงทำให้ท่านรู้สึกถึงใจและซาบ
ซึ้งในน้ำใจของชาวสวนอย่างมาก ดังนี้

“...ไปวันนี้ ไปจากน้ำใจ เขาจะ
บริจาครวมกันขายมะเขือเทศทอดตลาด
ไปเลย ได้ก็บาทก็สตางค์ก็ตามจะเอาเงิน
จำนวนนี้เข้ามาช่วยชาติ นี่ฟังแล้วถึงใจนะ
เรา เพราะเราช่วยชาติด้วยความถึงใจ
จริงๆ ไม่ได้ช่วยแบบจืดๆ จางๆ นะ เราช่วย
จริงจังอย่างที่สุด ที่ดีที่ตื่นอยู่นี้มีแต่เพื่อ
ช่วยชาติอย่างเดียวเท่านั้น

ถ้าใครไม่เห็นความสำคัญของชาติ
ก็เรียกว่าคนนั้นไร้สาระ ไม่มีชาติเกิดกับ
เขา ไม่มีชาติเป็นหลัก ไร้ค่าไม่มีราคาเลย
คนประเภทนั้นถ้าอยู่ใกล้ริมแม่น้ำโขงให้
เขี่ยลงแม่น้ำโขงนะ เข้าใจไหม ถ้าอยู่ใกล้
ทะเลให้เขี่ยลงทะเล อย่านำให้ตกค้างอยู่ใน
เมืองไทย คนไม่มีหลักมีเกณฑ์คนไม่รัก
ชาติ ต้องเขี่ยลงทะเล ให้พวกที่เขารักชาติ
อยู่ในเมืองไทย

...ที่รักชาติอุตสาหะขวนขวายรวบรวม
รวมกัน... บริจาคเพื่อช่วยชาติ เราฟังแล้ว
ถึงใจนะ มันสำคัญอยู่ที่น้ำใจ ความรักชาติ
หนุนชาติ รักษาชาติเป็นสิ่งที่เปี่ยมมงคลมาก

ทีเดียว ก็เหมือนลูกรักพ่อรักแม่

พ่อแม่จะเป็นคนมีคณจน ลูกรัก
ด้วยกันทั้งนั้น คนจนก็รักพ่อรักแม่ คนมั่งมี
ก็รักพ่อรักแม่ หลักใหญ่อยู่ที่รักพ่อแม่
ของตน นี่คือชาติของตน นั้นเราเอาตรงนี้จะ
คนมีคณจนไม่สำคัญ ความรักชาติสำคัญ
มากทีเดียว...

วันนี้จะไปเทศน์อนุโมทน่าน้ำใจที่
รักชาติ อุตสาหะพยายามรวบรวมกัน มีมาก
มีน้อยชาวสวนด้วยกัน รวมมาเป็นน้ำใจ
ช่วยชาติของเราเนี่ย เเด่นมากนะ ฟัน้องทั้ง
หลายให้ฟังให้ถึงใจนะ เขาเป็นคนทุกข์คน
จนเป็นชาวสวนวิ่งเต้นขวนขวายหามาฝาก
น้อย เขายังอุตสาหะมาหนุนชาติของตัวเอง นั้น

มันควรจะเป็นคติตัวอย่างทั่ว
ประเทศไทยของเรา เมืองไทยของเราถ้าต่าง
คนต่างรักชาติเห็นชาติเป็นสำคัญแล้ว ต่าง
คนต่างรักต่างคนต่างสงวน ต่างคนต่าง

บำรุงรักษากัน ชาติไทยของเราก็มีความ
แน่นอนมั่นคง นี่ละสำคัญที่จุดนี้นะ...”

ผู้ใหญ่ต้องเป็นผู้นำ แห่งงานเสียสละเพื่อชาติ

ความร่วมมือไม่ร่วมมือของผู้น้อย
และมีผู้ใหญ่เป็นผู้นำร่วมแรงร่วมใจ
แสดงถึงความสามัคคีของหน่วยงานหรือ
จังหวัดนั้น ในเรื่องนี้ท่านแสดงธรรมไว้ ดังนี้

“...ตั้งพี่น้องทั้งหลายได้นำเครื่อง
บริจาคนั้น...ประเภทต่างๆ มาวันนี้ ล้วนแล้ว
ตั้งแต่เป็นสิ่งที่มีความค่าออกจากน้ำใจแห่ง
ความรักชาติของพี่น้องทั้งหลายได้มาช่วย
เหลือกัน ปรากฏสง่างามอยู่ที่ศาลาและที่
อื่นๆ ในบริเวณนี้เต็มไปหมด...”

ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน
เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของพี่น้องทั้งหลาย
เพราะผู้ใหญ่สำคัญมากที่สุด ในครอบครัว
เหยาเรือนก็มีพ่อบ้านแม่เรือนเป็นที่อยู่ของ
เด็กเล็กๆ หลานๆ ในสกุลนั้นๆ ถ้า ผู้ใหญ่
ไม่มี ผู้ปกครองไม่มี หาหลักหาเกณฑ์ ไม่
ได้

ที่บ้านเมืองของเราก็ต้องมีผู้ใหญ่
เช่น จังหวัด...ก็มีท่านผู้ว่าราชการจังหวัด
มาเป็นผู้นำ มาเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เป็นหลัก
อันใหญ่โต เป็นความอบอุ่นของพี่น้องทั้ง
หลาย วันนี้จึงมีความสง่าราศีมากในงาน
ของเรา เพราะมีท่านผู้ใหญ่มาประดับ
เกียรติแก่จังหวัดและชาติไทยของเราให้
สง่างาม

ถ้ามีตั้งแต่เด็กเล็กเด็กน้อยตาดี
ตาสาขวนขวายทำกัน โดยผู้ใหญ่บงการ
ผู้ใหญ่ไม่สนใจอย่างนี้ เรียกว่าเสียความงาม
เสียความสง่าราศี ไม่มีคุณค่าประการใด
ดีไม่ดีเขายังตำหนิผู้ใหญ่อีกด้วย... หา
ความร่วมมือให้ประชาชนพลเมืองไม่ได้
อย่างนี้เขาก็อาจยกโทษได้

ต่อเมื่อมีผู้ใหญ่มาเป็นผู้นำแล้ว
ทำไมใครจะไม่อบอุ่น ต้องมีความอุ่นทั่ว
หน้ากัน ตั้งแต่ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดและ
รองลงมาตามลำดับลำดา ข้าราชการทุก
หน่วย ตำรวจ ทหาร ประชาชน ข้าราชการ
ทุกหน่วยพร้อมเพรียงกันมาให้ความสนับ
สนุนและความร่วมมือแก่พี่น้องชาวไทย
และชาติไทยของเราแล้ว ต้องเป็นงานที่มี
สง่าราศีมาก...”

พระภิกษุสามเณรควรช่วยชาติ

ท่านเทศน์ในคราวที่พระภิกษุ
สามเณร ต่างสามัคคีกันออกมาจากป่าเขา
เพื่อเสียสละบริจาคเงินและทองคำช่วย
ชาติ ดังนี้

“...นี่แหละที่จะออกมาในครั้ง
หนึ่งๆ หละ ออกมาจากป่าจากเขา ท่าน
เป็นครูเป็นอาจารย์เขาอยู่ตามที่ต่างๆ แล้ว
ก็มารวมกัน รวมนี้ก็แสดงน้ำใจของผู้มี
ธรรม ผู้มีธรรมย่อมมีจิตใจกว้างขวาง ย่อม
มีจิตเมตตา มีจิตใจสะอาด แสดงออกมา
ด้วยความเป็นมงคลแก่โลกแก่สงสาร
ดังพระพุทธเจ้าท่านเสด็จไปไหน เป็น

“...พ่อแม่ของ
สงฆ์ไทยกำลัง
ได้รับความตก
ทุกข์ลำบาก...
...ลูกพระสงฆ์ไทย
ทำไมจึงจะใจดำ
น้ำขุนช่วยพ่อ
ช่วยแม่ไม่ได้...”

มงคลแก่โลก พระสาวกไปไหน เป็นมงคล
แก่โลก เป็นเนื้อนาบุญอันชุ่มเย็นของโลก
นั่นนะ ท่านไปอย่างนั้นนะ

ที่นี้ถ้าหากผู้สืบต่อสายธรรมของ
พระพุทธเจ้าแล้ว จะมีลักษณะเช่นเดียวกัน
ไม่มากนักน้อยต้องแสดงออกซึ่งน้ำใจอันดี
งาม นี่แหละ เรียกว่า ออกมาจากใจที่ชาวสะ
อาด ออกมาจากใจที่มีเมตตาเจดีย์แผ่แผ่
ต่อกัน นี่ชาติไทยของเราเวลานี้กำลังจน
ตรอกจนมุมทั้งประเทศ

นี่แล้วพระสงฆ์เหล่านี้ที่อยู่ในเมือง
ไทยนี้เป็นลูกของใครบ้าง เออซิ ไฉ่เข้าไป
พระสงฆ์ที่มาเป็นพระสงฆ์ไทยอยู่เวลานี้
เป็นลูกของใคร ลูกมีพ่อแม่ไหน พ่อแม่ของ
พระสงฆ์นี้ อยู่ตามป่าตามเขา อยู่ตามที่
ต่างๆ ทั่วประเทศไทย อยู่ที่ไหนมีหมดพ่อ
แม่ของพระสงฆ์ในสมัยปัจจุบันนี้

เวลานี้กำลังตกทุกข์ได้ยากลำบาก
ทั่วประเทศไทย เรียกว่า พ่อแม่ของสงฆ์ไทย
เรานี้กำลังได้รับความตกทุกข์ลำบาก แล้ว
ทำไมลูกสงฆ์คือลูกมีพ่อแม่ ลูกพระสงฆ์

ไทยซึ่งมีพ่อแม่แล้ว ทำไมจึงจะใจดำน้ำ
ขุนช่วยพ่อช่วยแม่ไม่ได้ พ่อแม่กำลังตก
ทุกข์ได้ยากลำบากเชียวใจ

นี่พระสงฆ์ออกมาช่วยนี้ เรียกว่า
ทำกิจสงฆ์โดยสมบูรณ์ นี่ผลงานของสงฆ์
เป็นงานอย่างนี้ สงฆ์ต้องช่วยชาติช่วย
โลกช่วยสงสารสัตว์ทั้งหลาย พระพุทธเจ้า
ท่านว่า **มหาการุณิกโก นาโถ หิตายะ สัพ
พะปาณินัง** พระพุทธเจ้าทรงพระเมตตา
มหาการุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ ฟังซิ แล้วทำ
ประโยชน์ให้แก่สัตว์นี้ไม่มี ประมาณ นั่น
แหละ แปลออกมาทำประโยชน์ให้สัตว์โลก
ไม่มีประมาณเลย ไม่มีใครเกินพระ
พุทธเจ้า

เราเป็นลูกศิษย์ของพระตถาคตก็
ต้องแสดงลวดลายออกมาบ้าง ไม่มากก็
น้อยตามกำลังความสามารถของตน มัน
ถึงจะถูก ไม่ใช่พระสงฆ์แบบใจดำน้ำขุน...”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินกราบนมัสการท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน ทรงสดับพระธรรมเทศนา และทรงถวายทองคำ พร้อมปัจจัย แด่ท่านพระอาจารย์ ณ สวนแสงธรรม พุทธมณฑลสาย ๓ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑

ศาสตราจารย์ ดร.สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ทรงสดับพระธรรมเทศนาและทรงเป็นประธานในวาระต่างๆ ของการรณรงค์ช่วยเหลือชาติ